

COPENHAGEN MUSIC SEMINAR

30.-31.
AUGUST

1.-2.
SEPTEMBER 1990

GAFFA

SÆRNUMMER

**Miss B. Haven i
venteposition**

**No Name Requested-
hip hop fra Amager**

FORMÅR VI AT TAGE VARE PÅ VORES KREATIVE KVALITETER

VI SKRIVER 1990. Ti-året, som sandsynligvis vil vende op og ned på de fleste af de begreber omkring økologi, økonomi og politik, vi hidtil har tilegnet os i efterkrigstiden.

Vi har været vidne til en eksplosion i det europæiske mønster - en omvæltning som fortæller os, at intet system ligger fastere i sine former end at det på kort tid kan forandres radikalt.

FOR OS I det pæne hjørne af Europa burde denne omvæltning gå klart ind på lystavlen og få os til at tage hurtig stilling til det nye. Men gør vi så det?

Vi skandinaver er vel mest kendt for at tage den med ro. Nordmændene "drar på hytta", svenskerne tager en tur i "skårgården" og danskere tager en øl. "Det går nok allsammen" er attituden.

Finnerne og islændingene har som randstater i vort nordiske territorie været tvungne til at tage velfærdssamfundets kulturdrops ud af armen og "face the facts".

DANMARK, NORGE OG Sverige har derimod i en for selvtilfreds og hitliste-orienteret udgivelsespolitik ikke interesseret sig nok for verden omkring.

Når det europæiske enhedsmarked slår dørene op på vid gab 1. januar 1992 med Danmark som aktiv deltager og Sverige, Norge, Finland samt Island som interesserede jagttagere, bliver både vores kreative og kommercielle evner sat på prøve. "Den virkelige verdens" regler og ikke mindst muligheder ligger klart opslået for os i Europaparlamentets guldrandede grundlov.

COPENHAGEN MUSIC SEMINAR er et forum for alle, der indser mulighederne i denne omvæltning og gør sig overvejelser omkring det nordiske musikmarked.

Copenhagen Music Seminar skal være et samlingssted i København - territoriets største by - hvor ligesindede og forskelligt indstillede musikinteresserede kan mødes og udveksle erfaringer.

Copenhagen Music Seminar prøver at styrke tankerne om et forenet, åbent Norden og vil afsøge muligheden for et "nordisk EF" - et åbent handelsområde, som kan styrke alle vores nationale egenarter indenfor EF.

Vi har talenter som værdsættes internationalt, en kreativitet og en kulturel egenart i kraft af vores endnu til dels frit åndede kulturliv, men har vi enden til at tage vare på disse kvaliteter?

COPENHAGEN MUSIC SEMINAR vil arbejde for at berige samarbejdet mellem de nordiske lande og vil være et samlingspunkt for musikmarkederne i Sverige, Norge, Danmark, Finland og Island.

De nordiske lande har hver især specialer, som de andre kan nyde gavn af. Med alle Nordens næsten 25 millioner indbyggere som naturligt hjemmemarked vil et dansk, svensk, norsk, finsk eller islandsk band have en væsentlig større chance for at finde et modtageligt publikum.

SIDST MEN IKKE mindst skal vi med Copenhagen Music Seminar forsøge at etablere en nordisk musikfestival i København. Gøre det til en årlig tilbagevendende begivenhed, at man i den danske hovedstads svedende koncertsteder kan høre ny musik og opdage nye talentfulde navne.

Festivalen vil også være den del af Copenhagen Music Seminar, der vil præsentere nordisk musik overfor resten af verden. Tegne et billede af Nordens musik og præsentere vore talenter for det marked, som for alle vil være tumlepladsen i fremtiden.

Vel mødt til Copenhagen Music Seminar!

Frank Marstokk

VELKOMMEN TIL Copenhagen Music Seminar 1990. Det første forsøg på at skabe en pendant til New Music Seminar i New York og Midem-messen. Samtidig et forsøg på at gøre opmærksom på den nye skandinaviske musik og den nye musiks betrængte situation.

Det er altså en væsentlig opgave, som arrangørerne af Copenhagen Music Seminar har påtaget sig. Med det gå-på-mod de hidtil har vist, skal det nok lykkedes at gøre København til en mere musik-aktiv by.

Og så er det ikke snak alt sammen. Det er jo herligt, at vi som ekstragevinst får en masse koncerter rundt om i byen.
God fornøjelse!

Tom Ahlberg, Skole- og kulturborgmester

Programavis for Copenhagen Music Seminar 1990 udgivet af Foreningen Musikmagasinet GAFFA, Guldsmedgade 23 o.g., 8000 Århus C.

Redaktør: Per Reinholdt Nielsen

Medarbejdere: Per Morten Abrahamsen, Xenia Foss, Henrik Föhns, Søren Hartvig, Henrik Ib Jørgensen, Lars B. Jørgensen, Jan Laursen, Peter Mark, Regitze Marker, Frank Marstokk, Niels Pedersen, Jan Poulsen, Morten Ranmar, Jens Rasmussen, Robin Skjoldborg, Jan Sneum og Gorm Valentin.

Lay-out: Jannie Andersen

Montage: Valle

Annoncer: Lars Bo Jensen

Tryk: Avis-Tryk Hornslet

Sats: JBRgrafik as

Oplag: 25.000

Kør til koncert med dit S-tog

Nu er koncert-sæsonen her, og det ene store navn efter det andet kommer til byen. Så riv dig løs fra TV'et og kør ind og oplev kunstnerne 'live'. Ha' en god aften.

REND MIG I KØBMÆND OG VERDENSGENNEMBRUD

Af Jan Laursen

LAD OS GØRE geografien til en mental, musikalsk tilstand.

JASÅ, A-HA var på alles læber i de 15 minutter, Andy Warhol havde lovet dem. Tiden løb som sand ud mellem fingrene på gruppen, publikum sagde snart "a-ha" istedet for A-ha og andre overtog deres plads i solen.

Og Europe slog på tromme for The Final Countdown, men nedtællingen var fiktiv: Den fandt sted i et vakuum befolket med troldmænd, barbie dukker og selvlysende sne-alfar. Og Europe flakker nu, som velfortjent straf, hvileløst rundt ude i det store intet, som et genfærd af dét genfærd, der var deres eneste internationale hit.

DER ER MINSANDTEN heller ikke meget knald og krudt i The Sugarcubes længere. Sukkeret er smeltet og ligner nu sirup. Men OK, Sugarcubes sørgede da for, at den engelske musikpresse for et kort bemærkning kiggede ud over sine egne landegrænser og i et svagt øjeblik tilmed dikterede, at fremtidens rockmusik ikke nødvendigvis ville komme fra den anglo-amerikanske stratosfære.

Fremtidens rock ville være eksotisk og rødsløs, hed det, og den engelske presse "opdagede" derfor egenhændigt den mærkelige, "eksotiske" ø, som gemmer sig et sted ude - langt nordpå - i Atlanterhavet.

De har glemt den igen - ligesom Falklandsøerne.

I NÆSTE UGE er det måske Disneyland After Dark, The September When, Easy eller Miss B. Haven der får lov til at være pausefordriv for den internationale rockmaskines medieafdeling - i mangel af nye plader fra Quireboys, ABC, Inspiral Carpets eller The Pretenders.

Og alligevel vil alt ligne sig selv. Kun formiddagsbladene vil

øjne en historie. Vi andre vil læse den historie ligesom vi vil læse dét, der står på de andre sider - og udenfor vil bladene visne og falde af træerne.

For der er den forskel på rock og fodbold, at når alt kommer til alt så vil forbrugerne sgu skide på musikkens geografi og musikernes nationalitet. Selv for det træned øre er det jo næsten umuligt at skelne Disneyland After Dark fra Guns'N'Roses og TNT fra AC/DC - eller hvordan det nu er, det hænger sammen.

NATIONALITET ER INTET kvalitetsstempel - og når det handler om musik er nationalitet iøvrigt et omtrent lige så vægtigt argument som "ærlighed" og "oprigtighed". Musik handler om stemning og egensind, ikke om landegrænser - det er netop musikkens vidunder og utopi.

Så rend mig i købmænd og verdensgennembrud - lad os gøre geografien til en mental musikalsk tilstand. Det er det, der giver både Marie & the Wildwood Flowers, The Poets og Bel Kanto et skandinavisk særpræg.

No Name Requested - to trediedele af den lovende danske pigetrio indfanget under en koncert på Femøren. Foto: Peter Mark/MIR

Af Niels Pedersen

HVER LØRDAG KAN man i Stockholm danse til reggae på Klub Swing-a-ling. I København får Supa Mike's *soundsystem*, der jævnligt kan opleves i Barbue, flere og flere jobs. Alt tyder på en revival for den af Bob Marley uødeliggjorte genre.

Hip hop og reggae har på begge sider af Atlanterhavet nærmet sig hinanden. Sidste års fællesprojekt LP'en Funky Reggae Crew med blandt andet deltagelse af Queen Latifah og Daddy-O samt britiske Beats International's hit Dub Be Good To Me, bygget over en tung reggaebas, har vist reggae-musikkens store tiltrækningskraft på de nyere dansegenrer.

Og i Skandinavien har svenskeren Papa Dee og den meget unge amagerkanske pige-trio No Name Requested vist, at man godt kan komme fra Göteborg eller København og alligevel lyde af Kingston, London og New York.

— JEG STARTEDE MED at lytte til *toastere* som Philip Levy og Tipa Irie, men de sidste tre-fire år har jeg fået flere og flere ideer fra hip hop, forklarer den mørklødede Papa Dee, der er døbt Daniel Wahlberg og i Danmark nok vil være mest kendt som korsanger og rapper i det svenske Göteborg-funkband The Stonefunkers.

Men Papa Dee klarer sig også glimrende på egen hånd. Selv engelske *dreads* har fået ørerne op for Papa Dee's charmerende rablen på specielt den Rakim-agtige Microphone Poet, den remixede version af Titiyo's After The Rain, *raga*-rappen Ain't No Stoppin' Us Now og senest Lettin' Out Steam.

Med sit internationale verdensmusik udseende, der både tæller Afrika-symboler, Lennon-briller og funky hatte, er Papa Dee endnu en af de mange svenskere, der søger at bryde grænserne ned mellem stilarterne og forsøger at slå igennem i udlandet. Og det gør man ifølge Papa Dee ikke ved at rappe på svensk.

— Svensk er ikke det rigtige sprog. Det swinger ikke. Jeg har prøvet at rappe på svensk, men det lyder tåbeligt, siger han.

"DIS IS A brand new style and it wicked and wild", lyder en af linerne hos den amagerkanske pigetrio No Name Requested. Bandet, der netop nu har fået fast DJ, har på bare ni måneder opbygget en lille, men trofast fanskare og har begejstret ved både *kultjams* og som opvarmning for Queen Laffah.

Med en gennemsnitsalder på 16 år har MC-Emzee, Zam-bone og Livingstone stadig tiden for sig, men allerede nu behersker de rap i *hardcore-jazzy- og ruff*-stil sikkert end langt mere rutinerede kolleger. Når No Name Requested optræder ved Copenhagen Music Seminar er det med en Livingstone nyligt hjemvendt fra første pladeindspilning i London. Hun har været i studiet for at rappe på en af legenden Mad Professor's kommende plader.

DER ER HUL igennem - og tiden vil vise, om den skandinaviske dansemusik kan stå distancen. Cutfather og Soulshock har netop været i New York for at indspille numre til den næste Queen Laffah-LP, disk jockey K8 fra Århus har kontakt med selskabet Supreme i London, Titiyo udsender LP på Arista, Flopstarz har fået en sag på halsen af Bee Gees efter udsendelsen af deres første maxi Flop Feber.

Alle døre står åbne.

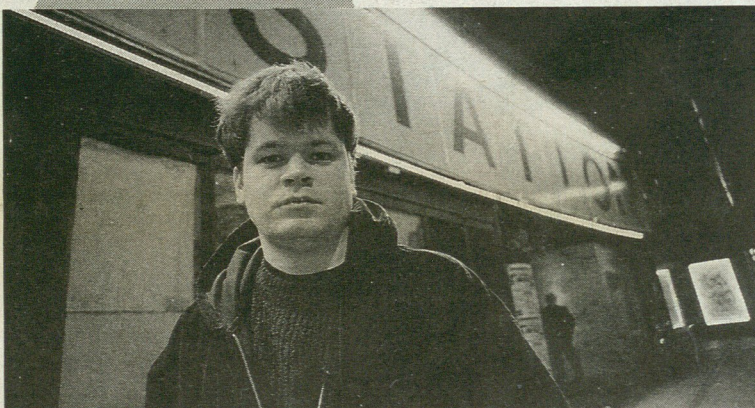
BØRN AF 70'erne

REGGAE FRA GÖTEBORG, elektro fra Luleå, house fra Århus eller hip hop fra Amager. For bare et år siden ville sammensætningen af svenske og danske lokaliteter med genrebetegnelser fra dansemusikken have resulteret i kronisk hovedrysten.

Af Niels Pedersen

— SÅ RYKKER VI, er en af den førende danske disc jockey Kenneth Bagers mest brugte fraser. Er han DJ på en klub, betyder udbruddet: "Gå amok, sved, dans, vær vild", men taler han om sine plader, betyder det, at der er håb om gennembrud og succes.

Håb om gennembrud og succes er der netop nu for den skandinaviske dansemusik. Det engelske livsstil-magasin The Face klapper sig selv på skulderen og praler af at have forudsagt en skandinavisk dansebølge for allerede et par år siden, disc jockeys i London samler på *white labels* fra den stockholmske remix-sammenslutning Swe-mix og bagud-dansede belgiske new beat-folk undrer sig over disse særlige danskere og svenskere og deres hang til maskiner.

Clas Lunding - danseglad pladeselskabsdirektør med fortid i punken. Foto: Søren Hartvig

DER HAR ALTID været skandinavisk dansemusik, men det nye nordiske beat adskiller sig fra tidligere dansemusik ved at have sin egen tone og ikke nødvendigvis være en tro kopi af engelske og amerikanske forbilleder. Den nye svenske og danske dansemusik skabes af musikentreprenører, der er børn af Saturday Night Fever og som vil lave danseplader, der sælger.

Duoen Rob'n'Raz har med pigerapperen Leila K været på top ti over hele Europa, Dr. Baker - altså Kenneth Bager - på den engelske top 75, og flere på den skandinaviske dansemusikscene har "hul igennem" i form af en eller anden aftale med et udenlandsk pladeselskab. Bedst er det gået for Stockholm-pladeselskabet Telegram. TELEGRAM BLEV SAT på skinner for tre år siden af den tidligere punkinteresserede Klas Lunding. Under et besøg i New York blev Lunding tændt på hip hop, og i dag har den unge svensker opbygget en solid stald med navne som Titiyo - halv søster til Neneh Cherry - Rob'n'Raz og Laila K.

Via pladeselskabet Mistlur er Telegrams artister *signet* til det større selskab Arista's London-kontor med kontrakter, der giver kunstnerisk frihed. Selvom eksempelvis Titiyo har tegnet langtidskontrakt på hele otte LP'er, indspiller hun stadig i den svenske producer Magnus Frykbergs dagligstue.

TELEGRAMS KENDETEGN ER en hang til det *groovy*. Pladerne er aldrig *hardcore*, men herligt poppede og altid med et fængende omkvæd eller en iørefaldende *hookline*.

— Så er der også noget for Svensson at synges med på, forklarer Rob'n'Raz. Og det er umuligt ikke at nynne med på Titiyo's Talking To The Man In The Moon, vugge til Papa Dee's Ain't No Stoppin' Us og hvem har ikke været søvnløs efter en dosis af Leila K-hittet Got To Get's irriterende trompeter.

På trods af den store poppede *finish* undgår pladerne fra Telegram det trivielle. De er altid yderst dansable og har et coverdesign, der peger mere mod undergrund end mod strøgbutikkerne store vinduesudstillinger. Telegram er et særsyn i Skandinavien, for på samme måde som for eksempel de skarpt profilerede udenlandske pladeselskaber Mute, ZTT eller Delicious Vinyl, har Telegram en identitet.

KENNETH BAGER VIL gerne opnå det samme med sit selskab Coma Records

— Vi ser allerede, at pladekøberne går ind i butikken og spørger efter den nye Coma-tolvtonner. De spørger ikke efter

Twenty Four Seven eller Dr. Baker.

Kenneth Bager har netop fulgt sin første succes K.A.O.S. op med nummeret Reality, senere på året kommer en ny version af den transcendentale Let's Dream Together samt en LP, der har arbejdstitlen Take It, Or Leave It.

Som de fleste fra den nye dansende generation er Kenneth Bager ikke musiker, men disc jockey. Udviklingen har formet sig som i England, hvor man har set pladevenderne Tim Simeon, Mark Moore og Jazzie B under navnene Bomb The Bass, S'Express og Soul II Soul krydse over fra at spille andres plader til selv at lave hits.

ÅRSAGEN ER KLAR. Dansemusik laves af personer, der danser eller ved, hvad der danses til. Sten Hallström fra Swe-mix-gruppen siger ligeledes:

— Den traditionelle producer skal holde sig til at indspille plader, så skal vi nok gøre dem dansable.

Swe-mix består af seks DJ's, som både remixer og producerer for egne artister og grupper som Da Yeene, Kayo, Sons Of Soul og Terry Leigh. Hidtil har Swe-mix kun opnået anerkendelse for deres remixes, men singler som Kayo's Another Mother og Da Yeene's We're On This Case viser hastigt spirende talent.

I DANMARK RAPPES fortrinsvis på dansk. I Sverige på engelsk. I hvert fald indtil for nylig har svensk rap været begrænset til pop-plager med Svullo og Uggla. Just D (udtales på meget svensk) prøver dog med munter effekt til følge modersmålet. De swinger ikke helt, men med solide, groovy breakbeats er deres debut-LP mere end blot kurios.

Derimod arbejder MC Einar, Jo C Fine, Flopstarz, Rockers By Choice og myriader af unge, danske rap-crews alle på deres hjemlige tungemål.

— Det er vigtigt for os at rappe på dansk, påpeger Chief One fra Rockers By Choice og fortsætter:

— Havde det ikke været for rap på dansk, havde kritikerne sikkert aflivet fænomenet hip hop for et par år siden, på samme måde som man gjorde med breakdance.

Rockers By Choice udsender i september deres længe ventede anden studie-LP Generationen Der Ikke Må Fejle. Pladens titel er løftet fra et citat af den afdøde svenske statsminister Oluf Palme, og med både pop og ren thrash vil LP'en ifølge Chief One bevise:

— At hip hop ikke bare er råb over en melankolsk rytmeboks, men en selvstændig stil ligeværdig med rock, jazz, pop, funk...

DER ER GENERELT sket en forbedring af både dansk og svensk dansemusik. Numrene er blevet mere sofistikerede og sangerindernes stemmer fyldigere. Tag svenske Army Lovers som et godt eksempel. De er formentlig Skandinaviens særeste band, der med en blanding af *homo-kitsch*, Yello, Rita Mitsuko og Malcolm MacLaren løber linen helt ud på LP'en Disco Extravaganza.

Fra den smukke Abba-sampling Scorpio Rising over La Camilla's Madonna-look til den meditative signatursang Army Of Lovers er bandet uberegnelig beregnende i bedste euro-stil. Det er thrash, smagløshed og uendelig elegance på en og samme plade.

Kun danske Overlords har hidtil kunnet *matche* Army Of Lovers' dekadence, og det er, måske typisk for den danske pladebranche, endt med, at den danske samplertrio har måttet udsende deres seneste maxisingle Moontrap på det belgiske pladeselskab Antler Records.

HVORNÅR HAR MAN sidst set en repertoiremand/dame i Bar Bue eller i Musikcaféen, spørger Lars K. Andersen fra The Poets.

Af Lars B. Jørgensen

DANSK PLADEBRANCHE - er for dårlig til yngelpleje

AT BEGÅ SIG i pladeindustrien med en musik, mange på forhånd ville afskrive alle chancer for at få udgivet, må være en kunst. Ikke mindst i en tid, hvor pladeselskabernes lyst til at eksperimentere synes afløst af interesse for salgstal og succes, arkitektdesignede kontorer, nålestribet livsstil og en idealisme omtrent så troværdig som levebrødspolitikere.

Selvom Lars K. Andersen - chefideolog, frontfigur og sanger i rockbandet The Poets - gerne tager ordet hit i sin mund, skærer han og gruppens komponist og guitarist Troels Bech ikke deres sange over de mest udglattede og indlysende hitformler. Ikke desto mindre har de to siden starten af firserne formået at holde liv i et af Danmarks skæveste bands.

- JEG ANER IKKE, hvordan man begår sig i pladebranchen, hævder Lars K. Andersen og tilføjer med et grin:

- Der går altid kuk i den.

Efter pladedebut for Nyborgs avantgardepunk-orkester Poets Of The Signature på pladeselskabet Irmgardz' opsamlings-LP Somewhere Outside i '83 kom Lars K. Andersen tættere i kontakt med pladeindustrien, da gruppen - nu bosiddende i Hovedstaden - det følgende år udsendte en maxisingle på det uafhængige pladeselskab Sam Records.

Hverken Sam eller Irmgardz eksisterer længere, og den alternative rockbranche, som både var platform for nye orkestre og en lærerig arbejdsproces for musikerne, er et overstå-

EFTER PÆNE ANMELDELSER og behersket succes med gruppens Replay-udgivelse Four Days In Florence reorganiseredes The Poets. Nye demoer blev indspillet og sendt til Ernst M. Jørgensen, på det tidspunkt nystartet med fod under eget bord på It's Magic, i dag direktør for den danske afdeling af BMG.

Det var en svær og uafklaret tid, husker Lars K. Andersen. Vi spillede i Øst- og Vesttyskland, lidt i Sverige og Sovjet, men det var en kamp at holde skuden flydende og vi brugte alle knæb og kontakter, så vi kunne blive ved at være "et lovende band". Det er svært uden pladekontrakt bare at få jobs, og det kan sprede en dræbende stemning i bandet.

For godt to år siden bed Ernst M. Jørgensen og BMG så omsider på krogen efter at have haft et godt øje til The Poets i et par år. Samarbejdet med BMG betegner Lars K. Andersen som godt. Ikke mindst fordi selskabets mange internationale kontakter giver mange strenge at spille på, når The Poets musik skal *pushes* over landegrænsen.

LARS K. ANDERSEN er realist nok til at erkende, at det aldrig vil kunne give hverken brød eller smør på bordet at udgive The Poets', grumsede, forunderligt eklektisk sammensatte blanding af glitterrock, tresserbeat og postpunk anno Wire.

The Poets - forunderlig blanding af tresserpop, glitterrock og postpunk anno Wire. Foto: Robin Skjoldborg

et kapitel i dansk pladeindustri.

- Jeg synes det er vigtugt, man lærer mekanismerne fra bunden. Hvis man siden kommer på et stort pladeselskab, kan det være en god baggrundsviden. Du bliver jo ikke taget indenfor, fordi de gerne vil gøre dig en tjeneste, siger Lars K. Andersen.

SENERE FIK THE POETS tildelt et legat fra ROSA på 50.000.-kr. Penge, der var stærkt medvirkende til deres første kontrakt med Replay Records. Forinden havde gruppen brugt studietid med den engelske producer Adam Peters (Echo And The Bunnymen og Triffids) og det var på det tidspunkt en ny måde at skabe den nødvendige opmærksomhed fra pladebranchens side. En del af pokerspillet.

Samarbejdet med Replay betegner Lars K. Andersen som "ikke særlig frugtbar". Blandt andet fordi Replay ikke ville betale omkostningerne til en video på 10.000.-kr., hvilket var et vink med en vognstang om lunken entusiasme.

Men er det et spørgsmål om at fuppe og manipulere sig til en pladekontrakt, det var en vending du nævnte tidligere?

- Ja, man skal servere en pakke, som er spiselig. Der skal være en popkvalitet med potentielle hits, der ser lovende ud. Så de tror det kan blive til noget, siger Lars K. Andersen, der havde været rundt på en håndfuld pladeselskaber og blevet godt modtaget uden den store interesse, før Replay gav dem chancen.

DET LYDER SOM om det virkelige benarbejde først begynder i det øjeblik man har anbragt sine sparepenge i en demo og skal have kontakt forvandlet til kontrakt?

- Ja, det er et stort arbejde at få den første kontrakt som for mange bands blot bliver den første i en række. Indtil man ender på et selskab hvor det ovenikøbet er talent. De personer er der måske ti af herhjemme. Det sætter også bandet på prøve, specielt i kriser, om de kan stå igennem, at der sker for lidt.

Det er virkelig et forhindringsløb.

En vigtig årsag til jeres første kontrakt var ROSA-pengene. På den måde er rockmusikken blevet en slags bistandsklient eller langtidsløst, der har penge med selv...?

- Ja, det kan man godt sige. Uden de penge Poets, Simcess og Miss B. Haven fik, havde det været sværere. Branchen ville jo ikke røre den engelsksprogede musik med en ildtang.

Derfor er det manna fra himlen, at netop RCA i New York har vist gruppen en vis interesse via Jim Powers, manden der opdagede The Cowboy Junkies. Det har foreløbig resulteret i en plan, der indebærer pressekontakter, pladeudgivelse i England og USA, opfulgt af turné formentlig i starten af det nye år.

Lars K. Andersen mener, at de udenlandske branchefolk er langt dygtigere end gennemsnittet herhjemme.

- De har rutine. 15 års baggrund inden for A&R, publishing eller musikjournalistik. Man ved, hvad man taler om, kan manipulere, mener Lars K. og trækker pistolen efter den fjerde kop kaffe:

NOGLE AF DE folk, der sidder i pladebranchen i Danmark, er en joke. De har en underlig pervers lyst til at ville være noget uden at gide arbejde for foden. Jeg har en irrationel vrede i mig, fordi de tjener deres sikre hyre, mens mange af deres kunstnere må leve af offentlig støtte.

- Den danske pladebranche har været dårlig til yngelpleje. Måske har der ikke været flere at give kontrakt, men der har givet været nogle man kunne opmuntre. Hvornår han man sidst set en A&R m/k til en koncert i Bar Bue eller Musikcaféen? Det skulle da være for at drikke sig fuld og hænge ud med nogle musikere.

- Det er en katastrofe for dansk musik, fordi livesituationen ofte viser, om et band har udstråling, hvilket er essentielt i rock, mener Lars K. Andersen og gyder lidt olie over vandene ved at fastslå:

- Der er strålende undtagelser, så billedet er da - heldigvis - ikke sort-hvidt.

SORT-HVIDT ER TIL gengæld det skakbrædt Lars K. Andersen ser foran sig, når det drejer sig om at deltage i spillet om at komme ind i varmen. Og at han hidtil har magtet at flytte brikkerne vidner The Poets fortsatte men, også trodsige eksistens om.

- Lige gyldigt hvor meget og hvor målbevidst man synes man selv spiller skak og *liner* angrebet op, sker der uforudsete ting undervejs. Det er vigtigt at improvisere og lære ikke at tage et slagsmål, hvis man ikke kan vinde. Så hellere bide det i sig. Det er for stupidt at blive martyr.

Dum Dum Boys

DUMDUM BOYS

MERCURY MOTORS

SET MED EN ignorant danskers øjne er norsk rock så usædvanligt som fjelde i Danmark. Sådant har det været, sådan er det ikke længere. Med rocken altså. For på kanten af 80'erne har norsk rockmusik fostret ihvertfald to grupper, der fortjener udbredelse og genklang uden for fjeldlandet.

På hjemmefronten har kvartetten **Dumdum Boys** allerede høstet anerkendelse, idet de for to år siden modtog Spelemannsprisen for deres debutplade Blodig Alvor NaNaNaNa. Den succes er gruppen nu ved at følge overbevisende op med sidste års Splitter Pine.

Dumdum Boys spiller ukompliceret og ligefrem rock med en gadedrengt kådhed. Der er rockabilly partystemning over en sang som Oppned og solid bluesfornemmelse på titelnummeret, der viser gruppen som nidkære og dygtige forvaltere af en rocktradition med Rolling Stones som mentorer.

Men Dumdum Boys ved bedre end at stille sig i skyggen af de store drenge. De kan selv. Og de kan parre deres uforfalskede energi med sans for at skrive gode melodier, hvor der både er benzin og romantik i blodet.

MERCURY MOTORS

MÅTTE søge til Sverige og Mistlur Records for at hive en pladekontrakt i hus. Trioen bestående af sangskriverparret Jørn Christensen (gui., vok., keyb.), Per Vestaby (bas og harmonika) samt Øyvind Hansen på slagtøj, har med pladen Smash The Moon lavet et af de underfundige popmirakler, der ikke rigtigt er til at ryste af sig.

Psykedelia, tresserpop og stedsegrønt sangskrivertalent, der lyder som en tonsat sonate til Inspirationens Lys tilsat en sær, mystisk blanding af indignation og vemod, der er lige så nordisk som Beatles britisk.

Smash the Moon er gjort af et stof, hvor syner og sagn møder en intensitet som et husspektakel for åbne vinduer og fulde gardiner.

Lars B. Jørgensen

Året igennem kommer indbydelse til det ene seminar efter det andet. Om rock, om new trends, om promotion, om new music, om east-west osv. De fleste kørt som forretning - de fleste kørt som generelle, universelle foretagender, som skal støtte en branches indtjeningsmuligheder både generelt og konkret. Heri er ikke noget forkert - der er efter min mening nogle få gode seminarer af den type, og mange dårlige. Og der er for mange.

Til gengæld synes der at være ganske få seminarer, som søger at støtte et musiklivs udviklingsmuligheder - og ovenikøbet realistisk forsøger at begrænse sig til en overskuelig region. Og som vel at mærke tager udgangspunkt i interesse for musikken mere end for musikken som malkeko. Et sådant initiativ fortjener en stor og fair chance for at bide sig fast på seminar-kortet - for derigennem at styrke musikken i første omgang. Udviklingen, udvekslingen og udblæsningen. Giver det så i næste ombæring ekstra god næring for en malkeko - så fint nok.

Jeg håber på stærk og helhjertet opbakning til CMS fra hele den nordiske mark. At det første år må bringe seminaret på landkortet og kalenderen og, at det bakkes op som et "debutår", hvor man ganske givet vil skyde over eller ved siden af på nogle områder - men hvor vi alle hjælper med at imdrette sigtet for næste runde i stedet for blot at brokke os på sidelinjen. Det kræver tid og opbakning at få et godt seminar (såvel som for alle andre arrangementer). Vigtige bliver de møder efter seminaret, som med erfaringer Og ny energi planlægger CMS II.

CMS er ikke Xenias, Franks og Regitzes. CMS er det nordiske musiklivs - med foreløbig de 3 som gode svinghjul.

Leif Skov, Roskilde Festival

Som storforbrugere af musik til vores mange musikradioer, bliver vi lidt trætte af den stadige strøm af Hanne og Sanne og mængder af anglo-amerikansk musik. Vi skærper nysgerigheden og prøver at bringe andre toner til torvs.

Vi finkammer resten af verden for egnet musik, som vi kan præsentere for vore mange lyttere, og det er ganske naturligt for os også at rette blikket mod vore nabolande, som vi har så meget til fælles med.

Men erfaringsmæssigt er der ikke noget at hente, medmindre vi selv hopper på en færge eller flyver. Derfor glæder vi os over initiativet Copenhagen Music Seminar. Når de kan vælte Muren i Berlin, hvorfor kan vi så ikke engang bygge en musikalsk bro til vore nabolande? CMS leverer fundamentet. Det er så op til os andre at asfaltere forbindelsen.

Lars Kjær, Programchef, The Voice stationerne.

Pladebranchen forstår sig ikke på tidens strømninger. De halter hele tiden et halvt år bagefter.

Rockbandet Imperiet i den svenske musikavis Schlager 1985 i et interview af Per Wirten.

Publikum skal have noget at se på. Ikke noget med et politisk budskab eller kunstnerisk crap.

Den svenske glamrock-gruppe Easy Action til Schlager 1984 i en artikel af Håkon Lahger. Easy Action var et af den svenske rocks mange mislykkede eksportforsøg.

Der er ikke kun sket det, at pop- og rockpublikummet er blevet ældre. Dette ville blot have sendt hele populærmusikken tilbage i en præ-rock-tilstand. Den væsentligste ændring er, at ældre musik er blevet moderne for publikum i alle aldre.

Journalist og underviser ved San Francisco State University Andrew Goodwin i bogen On Record.

Den anglo-amerikanske musik udgjorde mellem 75-85% af markedet i Østrig, Schweiz og Vesttyskland i 1988-89 ifølge den amerikanske branchetavis Billboard.

Ifølge IFPI fyldte den svenskproducerede musik 28,97% på det svenske marked 1989. Samme år lå den danskproducerede musiks markedsandel på omkring 32%.

Rockkritikere betragter almindeligvis musik fra en tidligere periode - især fra 60'erne - som en gylden tid, hvor musikken var friskere, renere, mere uskyldig, mere autentisk, mere meningsfuld og mindre besmittet af kommercielle tankegange.

Dette syn er baseret på en misforståelse af pop- og rockmusikkens væsen. Pop- og rockmusik har altid været en musik- og en marketingøvelse drevet frem af hype, t-shirts og organiseret ved profitable forbindelser med store kommercielle virksomheder.

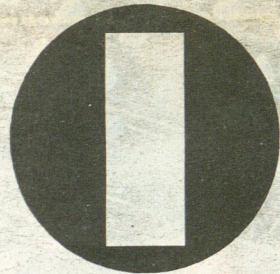
Da The Beatles erobrede USA, gjorde de det med en massiv og effektiv mediemaskine i ryggen, styret af Capitol Records.

Niel Tennant, den ene halvdel af duoen The Pet Shop Boys, i dagbladet The Independent 1. april 1989.

MISS B. HAVEN maler øvelokale, mens de venter på den vigtige engelske lancering af deres første internationale LP.

Af Henrik Föhns

MISS B. HAVEN har fået den udenlandske pladekontrakt, mange danske bands ikke engang tør drømme om. Men selvom gruppens internationale LP Nobody's Angel blev indspillet for et år siden, kan der gå lang tid, før de fire pigers rockdrøm fuldbyrdes og pladen slippes på det engelske marked.

Lise Cabble - forgrundsfigur i Miss B. Haven. Foto: Gorm Valentin

PLADEINDUSTRIENS VENTESAL

Sidste sommer var Miss B. Haven i studiet med blandt andre den flyvende Willbury Jeff Lynne for at indspille deres internationale debut-LP Nobody's Angel for WEA. Den er nu ude i det meste af Europa, men ikke i England, hvor bandet oprindeligt blev signet.

- Vores anden single er ude i England nu. Derovre venter de bare på et singlehit, før de udsender LP'en. Hele albummet kan i princippet blive udsendt på singler før det kommer, fortæller Miss B. Haven's guitarist Anne Vig Skoven.

- Vi befinder os i et vakuum. Herhjemme hører man i det mindste pladen i radioen eller ser hitlisten i avisen. Men England er så fjern, og vi har ikke nogen indflydelse på, hvad der sker.

I STEDET FOR AT gå og blive frustrerede over ikke at kunne se, hvad der foregår, er Miss B. Haven begyndt at arbejde videre.

- Vi har brugt et år på Nobody's Angel og turnéer i udlandet. Det har holdt os lidt tilbage med nyt materiale. Det er først nu vi har rigtig tid til at koncentrere os om nye numre og forberede os til dansk turné i august og september.

Nobody's Angel er udkommet i Skandinavien, Tyskland, Benelux, Schweiz og Østrig. Den har endnu ikke hittet, men Anne Vig Skoven har fået tilbagemeldinger fra hollandske venner om hyppige afspilninger i deres radio. Bandet har allerede spillet i Holland og er blevet tilbudt flere jobs.

- I England venter de på, at singlen bliver spillet i radioen, for de begynder at annoncere i musikbladene, men når det sker, "rykker" den forhåbentlig også i de andre lande. Lige nu koncentrerer WEA sig primært om udgivelse i USA, Som er næste skridt.

DA MISS B. HAVEN ankom til London for at lave deres LP havnede de midt i tidens hotte dansetrend. En strømning, der ligger fjernt fra de fire pigers rock'n'roll rødder.

- Når England er helt oppe på dansemusik er det selvfølgelig svært for sådan nogle som os, der har vores arv fra 70'erne. Selskabet har ikke noget at udsætte på musikken, men de "punker" os en del for et image.

- London opfatter stadig sig selv som verdens navle. Hvis vi ikke ser skidesmarte ud i deres øjne, så må det være fordi vi kommer fra det tilbagestående Danmark. vi lytter til kritikken og finder på noget vi kan lide. vi skal jo ikke bruge al vores tid på, hvordan vi skal klæde os.

ALLIGEVEL FORNEMMER ANNE Vig Skoven en ægte interesse for dem og andre danske bands, som DAD og The Sandmen.

- Det virker som om musikinteressen er seriøs. Alene det, at de gad tage over til Danmark og se os, vidner om at interessen er stor for skandinavisk musik lige nu.

- Englænderne mangler impulser. Der er alt for mange trends, der hurtigt dør ud. De ting, der vokser frem i Skandinavien, har haft lejlighed til at udvikle sig, før den store eksplosion kommer, siger Anne Vig Skoven, der glæder sig over at være kommet hjem til det gamle publikum.

- Det har været fedt at komme ud at spille på Grøn Tur og Roskildefestivalen. Og vi har egentlig ikke mærket noget til Janteloven, hverken til koncerter eller i anmeldelser. Men det kommer vi nok til, hvis LP'en flopper. Der har været meget presse uden at der er sket andet, end at vi har skrevet kontrakt og lavet en plade. Men den er jo ikke et hit endnu!

Om den bliver det, er op til det engelske pladepublikum og rockindustri, der skal bringe Nobody's Angel ind på hitlisten, for bolden for alvor ruller. I mellemtiden har Miss B. Haven byttet guitarerne ud med malerpensler for at sætte deres øvelokale i stand.

Verden bliver mindre og mindre. Mure og barrierer brydes ned. Det samme mønster kan ses og ikke mindst høres, når det gælder verdens eneste universelle sprog: musik.

I dag kan vi, blødt placeret i hjemmets bedste stol eller ude på scenerne, lukke op for sanserne og nyde alverdens musik, lige fra afrikansk, sydamerikansk, fransk, italiensk eller dansk. Hovedsagen er ikke længere hvor det kommer fra, blot det swinger!

Førhen var opfattelsen, at alt som strømmede ud fra USA og England var det eneste salgørende. Den tid er forlængst overstået. Så det er med stor glæde, vi ønsker det første skandinaviske musikseminar velkommen. Vi ser frem til, at Skandinavien nu også manifesterer sig på det musikalske landkort i højere grad og lader omverdenen både høre og se, at vi også har masser at byde på.

Samtidig er seminaret også en mulighed for at snakke med kolleger og pressefolk fra hele Skandinavien. Her er chancen for os for bl.a. at tage pulsen på hvad der sker her i vores baghave.

Så vi drager med åbent sind og store ører til en omgang gode koncerter og et udbytterigt seminar.

...og det ville jo være rart at se de skandinaviske lande tale, lytte og lære om specielt noget så rart som musik!!!

Lars Bennike label manager på pladeselskabet WEA Records.

Etableringen af et nordisk plademarked vil skabe en sikrere base for de helt små produktioner på 1000-2000 eksemplarer og de større pladeselskaber vil helt klart kunne profitere af et samlet nordisk plademarked. Mellemgruppen vil ikke kunne mærke den store forskel.

Historien har vist, at man skal have en international klang for at kunne slå igennem i udlandet. Europe, Abba, A-ha, Roxette. Nordens bedste og mest kreative musikere som Martin Hall, Blue for Two, fra Lippo Lippi og L'Amourder er udsprunget af dansk, svensk, norsk eller finsk tradition og er derfor sværere at eksportere.

Årsagen til, at Anne Linnet, Sanne Salomonsen og Lis Sørensen slog igennem i Sverige 1989, skal til dels søges i, at ingen svenske artister i den genre - Eva Dahlgren for eksempel - udsendte plader det år. Sverige er kommet tættere på Danmark. Før i tiden kendte vi kun Spies Rejser. Nu er der både Øresundsbro på tale, fodboldholdet, Matador og Sanne, Anne samt Lis.

Det er svært at give en enkelt grund til, at svensk rock har haft større international succes end dansk, norsk og finsk samt islandsk rock. Men en af forklaringerne skal nok søges i, at svenskerne har en næsten "japansk" attitude. *Lars Nylin, free lance-skribent ved blandt andet livsstilsmagasinet Slitz.*

ALESIS

MONOLITHIC INTEGRATED SURFACE TECHNOLOGY

ALESIS
STUDIO ELECTRONICS

Jeg kan ikke opfatte os som et dansk orkester, eller for den sags skyld et, der lyder udpræget engelsk eller amerikansk. Det er i den sammenhæng underordnet, hvor vi kommer fra.

Ole Wennike, bassist i Sandmen, til Lars B. Jørgensen i Politiken 1989.

Et tredje billede er syndfoden: Ind over os vælter udenlandsk metervarepop, billige musikere, der aldrig har hørt om tariffer og udenlandske superinstrumentalister (de har øvet sig hjemmefra, har del!). Et eller andet sted i bølgerne sejler vor danske egenart i en træsok og kæmper for ikke at gå ned....

Statens Musikråds rytmiske repræsentant Astrid Elbek i en kronik i Information 17. maj 1989.

Der er desværre ikke en bestemt dansk lyd. Der er hverken er dansk disco eller heavy metal-lyd. Der er danske plader jeg kan lide, men det er svært at høre en national identitet på danske plader. Og så længe der synges på dansk, kan der ikke komme udenlandsk succes.

Hvad enten man vil det eller ej, er engelsk popmusikkens hovedsprog. Men I er ikke alene om det problem. Der er heller ikke en bestemt norsk eller svensk lyd. Men både finnerne og islændingene har deres egen rocklyd. Måske fordi de ligger i periferien af den anglo-amerikanske kulturdominans. Men som helhed kan Skandinavien nok kun kunne regne med gimmick-hits.

Den engelsk rocksociolog Simon Frith til Lars Villemoes i et interview i Information 1988.

En prognose lavet af det engelske firma Understanding & Solutions spår, at CD'en vil besidde 54% af markedsandelen ved udgangen af 1994. Alle andre formater udover CD-singlen vil sælge mindre og mindre. 1994 regner Understanding & Solutions med, at LP'en kun fylder 8% på det europæiske plademarked. Den norske pladeindustri skranter. Mens pladeselskaberne i Finland, Sverige og Danmark kan notere en støt fremgang, ligger omsætningen i 1989 i Norge 5% under 1986-niveau.

Sverige udgør Nordens største plademarked med en andel på 44%, derefter følger Danmark med 21%, Finland med 18% og Norge med 17%.

Kilde: IFPI.

FINSK ROCK STØDER man ikke så ofte på i Danmark. Copenhagen Music Seminar præsenterer den rockabilly-inspirerede trio Honey B. & The T-Bones samt Helsingfors-gruppen Hearthill, der tidligere på året udsendte debut-LP'en Graveyard Perry Blues.

Af Jan Sneum

HONNINGBIERNE og folkene fra hjertebakken

DEN FINSKE ROCKSCENE blomstrer ved indgangen til 90'erne. Punkten kom sent, men satte sig dybe spor, f.eks. i form af en forsat alternativ pladeproduktion. Den nu herostratisk berømte glam- og heavy-rockgruppe fra Helsingfors - Hanoi Rocks - fik medvind i det store udland i starten af 80'erne, og det gav hede rockdrømme til nye finske bands i 90'erne.

En bred mediescene med tidligt kommercielt TV, store, vel-fungerende rockblade - og fra slutningen af 80'erne også et omfattende net af kommercielle, lokale radioer - satte yderligere gang i den finske rocks muligheder for at blive hørt. Og da storebror mod øst langsomt lindede på jerntæppet var de finske bands blandt de første, der nød godt af turnémuligheder hos bjørnen i øst.

På trods af den blomstrende scene i Finland er det ret sporadisk, hvad det danske koncertpublikum har kunnet opleve. Men i forbindelse med Copenhagen Music Seminar kan man møde grupperne Honey B. & The T-bones og Hearthill. Begge grupperne har været her før, så for nogen bliver det en kærkommen lejlighed til et henhør.

HONEY B. & THE T-BONES er en trio, hvis rødder ligger i rockabilly og rock'n'roll fra 50'erne. Ikke nyt, men særdeles solidt og kompetent - og så er det lige det helt specielle ved netop det band, at gruppen i den kvindelige bassist Aija Puur-

tinen (aka Honey B) har et visuelt trækplaster af rang. Det ku' være en god gimmick fra gruppens side, men her er tale om stil og musikalitet i sjælden flot forening - og langt de fleste af gruppens arrangementer stammer fra Honey B. selv.

Med til billedet af gruppen hører desuden dette, at bandet på trods af snart 10 års musikalsk liv stadig holder fast ved rødderne: Man turnerer stort set hele året (i 1988 gav man f.eks. 257 koncerter) - og har - som et af de få nordiske band - spillet i hvert eneste af de nordiske lande - inkl. flere turnéer i Island. Besøget i Danmark bliver gruppens tredje.

HEARTHILL HAR RØDDER i punkscenen i Helsingfors, men tog først egentlig form under indspilningen af debutsinglen Shake It Up i november '88. Gruppen har siden været en kvintet centreret omkring sangeren og sangskriveren Sydänmäki (aka Mr. Hearthill). Men gruppens force er ikke mindst den jazz-uddannede violinist "Ufo" (aka Mr. Mustonen), der uden besvær lader gruppens musik flyde fra rock over fusionsmusik til tango og mere folk-orienteret musik - akustisk så vel som elektrisk.

Ikke underligt, at den finske radio i '88 udpegede netop Hearthill til at repræsentere den ny finske rock for radiolyttere i det øvrige Europa ved en såkaldt EBU-festival. Hearthill gæster Danmark for anden gang ved besøget i august i år.

Jan Sneum

Honey B. & The T-Bones - finsk triorock, der kan opleves ved Copenhagen Music Seminars åbningskoncert torsdag den 30.8. i Falkoner Centret.

FUNK ER ET VIDT BEGREB

DER ER FUNK - halvslap, behagesyg fusionsmusik med en statisk skrigeskinken i spidsen, og der er FUNK - rastløs, fræk og drillesyg musik.

Af Jan Laursen

DET ER BEMÆRKESESVÆRDIGT, at den fulde funk næsten altid er af amerikansk oprindelse. Tænk blot på navne som George Clinton og Parliament, Zapp, Cameo eller The Time. Kriblende, myldrende, rundtossede funk - og så elastisk som en god flitsbue.

Dette sidste er essentielt, for de fleste europæiske "funk"-grupper er som regel slet ikke i stand til at ramme musikens hjerte. De er så optaget af hjertets pumpe-teknik, at de rammer ved siden af og punkterer rytmen i stedet.

At spille funk på en funky måde er nemlig ikke udelukkende et spørgsmål og at kunne spille ekvilibristisk tommelfinger-bas. God funk putter p'et ind i funken: Ikke et p som i poleret, puritansk og pæn, men et P som i Pjat, Party og Potens. Det er derfor, at mesteren George Clinton i sin tid talte om P-Funk.

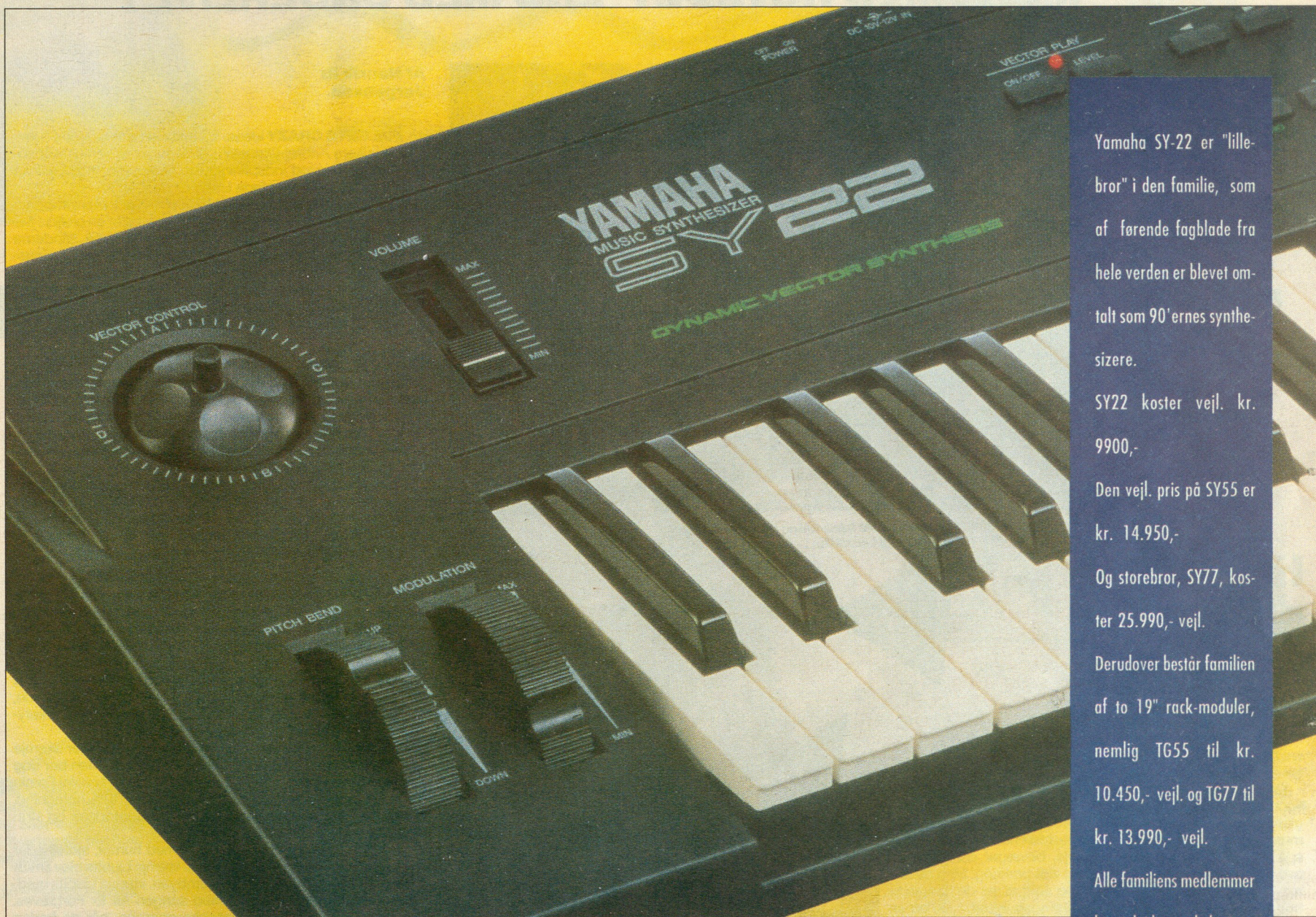
Stonefunkers - svensk funkgruppe, der staver funk med ph. Phunk er ikke en stavfejl men en attitude. Foto: Gorm Valentin

HANS SVENSK LÆRLINGE, Stonefunkers fra Göteborg, kalder deres version for Phunk. Phunk er ikke en stavfejl, men en attitude: For hvor funk-passionisterne (eller funk-pensionisterne, om man vil) spiller som de staver - i overensstemmelse med den gældende retskrivning - så spiller Stonefunkers med kroppen. Men et tungt og sejt, men - det er vigtigt! - utvunget og smidigt groove.

Stonefunkers stræber efter at ophæve musikalske tyngdelove, trods den sunde fornøft og gøre krav på det maximale. Det lykkes ganske vist ikke på deres debut-LP Hard As Cryptonite (Radium 226.05, 1989), men attituden er den rigtige: Pflabet og Pfanden-i-voldsk.

Pladen lider under ren produktionsmæssigt at være en reproduktion af gruppens live-lyd. Men da Stonefunkers først og fremmest er et "show"-band, så er det nærmest en detalje, nu hvor du har chancen for at høre "the real thing" live! Brug den, mother-phucker!

Jan Laursen

ENDELIG EN SYNTHESIZER FOR MENNESKER: YAMAHA SY22.

Synthesizere arbejder med tal og bits og loops. Mennesker arbejder med følelser. Og derfor passer synthesizere og mennesker faktisk meget dårligt sammen.

Eller rettere ... sådan har det været hidtil.

Nu bryder Yamaha den teknologiske barriere med den "menneskelige" synthesizer, Yamaha SY22.

Nu behøver du ikke længere være professor i matematik for at skabe enestående lyde.

Nu er det "nok" at være musiker. Yamaha SY22 er en 8-toners multi-timbral synthesizer med AWM og FM-syntese. Og dertil kommer et helt nyt "Dynamic Vector Synthesis system", som

giver dig mulighed for at blande de samlede lyde med de syntetiske, og derved skabe helt nye lydoplevelser på samme måde, som en maler skaber billeder. Ved at bevæge hånden.

SY22 har indbygget 128 AWM-lyde og 256 FM-lyde. Og alle disse lyde kan - 4 ad gangen - lægges op i Vector Control grebet, hvor du kan mixe og fade, uden begrænsninger.

Og da SY22 arbejder i real time, kan du naturligvis hele tiden høre, hvad

du laver - mens du laver det.

Du kan selvfølgelig også gemme dine "operationer" og senere spille dem igen og igen. Med after-touch, pitch control og anslagsfølsomhed.

128 AWM-lyde og 256 FM-lyde er temmelig meget.

Men nogen får jo aldrig nok, og derfor byder SY22 også på fornemme muligheder for let editering af såvel de 64 indbyggede AWM/FM-kombinationer (presets) som af dine selvskabte, hjemmelavede lyde.

Du kan f.eks. editere individuelle parametre, du kan justere attack og release (uafhængigt eller samlet), du kan benytte 16 indbyggede digitale effekter, og du har rådighed over 64 user memories (plus uendeligt mange på eksterne memory cards).

Med andre ord: En drøm af en synthesizer.

Men hvorfor egentlig nøjes med at drømme?

Yamaha SY-22 er "lillebror" i den familie, som af førende fagblade fra hele verden er blevet omtalt som 90'ernes synthesizere.

SY22 koster vejl. kr. 9900,-

Den vejl. pris på SY55 er kr. 14.950,-

Og storebror, SY77, koster 25.990,- vejl.

Derudover består familien af to 19" rack-moduler, nemlig TG55 til kr. 10.450,- vejl. og TG77 til kr. 13.990,- vejl.

Alle familiens medlemmer kan udvides med eksterne Sound Cards med ekstra lyde.

Disse Sound Cards koster til SY22 kr. 950,- pr. stk.

Til SY/TG55 koster et sound card 1150,- kr.

Og til SY/TG77 koster de 1450,- kr. stykket.

Hør fremtidens synthesizere hos din lokale forhandler.

Og husk at spørge efter specialbrochurer.

Yamaha Danmark oplyser om nærmeste forhandler på 31 87 30 88.

YAMAHA

MERE MED HOVEDET END MED UNDERLIVET

Junglij - Leningradrock anført af den frådende og hyperaktive guitarist, sanger og komponist Andrej Otriaskin.

Af Henrik Ib Jørgensen

— **HE GETS CRAZY** ideas. Således karakteriserede russiske musikere Andrej Otriaskin, da lederen af Leningradbandet Junglij forestod indspilningerne til den dansk/sovjetiske Next Stop Rock'n'roll-plade Laika i foråret 1990.

Skøre indfald sluppet løs i en instrumentpark mere imponerende end på Pink Floyd's LP Umma Gumma er en præcis beskrivelse af Junglij's eller om man vil Jungles musik. Moderne klassisk musik, avantgarde, eksperimentalrock eller fusionsjazz. Junglij rummer det hele. Nogle gange er de klassisk traditionsbundne i deres langstrakte instrumentale passager. Andre gange bevæger de sig ud på sindssygens ekstreme og til tider voldelige overdrev.

SELVOM JUNGLIJS MUSIK ofte skabes i en kollektiv workshop-lignende proces med rige muligheder for fri improvisation, er gruppen i reglen identisk med Otriaskin. Det er ham, der via sit egocentrerede guitarspil frit svævende overfor Igor Tikhramirovs og Marc Bisteins stramme rytmesektion bliver gruppens naturlige kraftfeldt og logiske bindeled mellem musikkens forskellige lag.

Hans ekstremt skiftende sindelag tager gruppens drastiske beslutninger, og det er ham, der får de ideer, som har givet Junglij en helt speciel placering i Sovjets mangfoldige musikmiljø. Galskab, frådende hyperaktivitet og udiplomati er grundstenene i Otriaskins og dermed Junglij's musik.

VREMJA LJUBITS - eller Time To Love kommer også fra Sovjets musikalske centrum Leningrad. De bor i en ejendom, som tidligere var besat, men nu er et sumpet og hyggeligt hippiekollektiv beliggende overfor KGB's Leningrad-hovedkvarter.

Vremja Ljubits er Junglij's modsætning måske lige bortset fra, at de er ligeså gale. Hvor Junglij er eksperimenterende, søgende og abstrakte, vil Vremja Ljubits gerne være arketyper på et ægte rhythm'n'blues-baseret band.

Men ulig amerikanske bluesrockmusikere spiller Vremja Ljubits mere med hovedet end med underlivet. Man bør dog ikke afskrive bandet af den grund. I guitaristen Nikolaj Fomin har gruppen en genial guitarist. Hans spil er 110% beregning, alligevel er det som om han eksploderer, imploderer og stritter i alle retninger på en og samme tid.

Samtidig er bandets tekster fyldt med humor, sjofelheder og vulgareiteter, der i sin tid gjorde, at Vremja Ljubits blev smidt ud fra universitetets rockklub i hjembyen. Vremja Ljubits medvirker iøvrigt også på Laika med sangen Alt Er Forgæves. Danske seere kan forhåndschecke gruppen, når de fredag den 24. august toner frem på skærmen i forbindelse med en udsendelse om Next Stop Rock'n'roll.

HOW DO I

How Do I er en ung kvintet fra København, der har eksisteret siden midten af 80'erne. Efter den anmelderroste debut-LP fra '88 Rainfakedrumfake (SAM 17) har de ført en noget tilbagetrukket tilværelse. Men det ændres her i efteråret, hvor opfølgeren skal indspilles.

Og at dømme efter nylige koncerter er der noget at glæde sig til. Gruppens popmusik er meget engelsk inspireret og kan sammenlignes med de bands, der fødtes under betegnelsen "C-86 generationen" - især omkring pladeselskabet Creation. Derfor er det ej heller overraskende at der har været engelsk bud efter How Do I, bl.a. fra selskabet Cheree.

Men How Do I lader ikke forbillederne noget tilbage. Med kringledede, men meget charmerende stilskeft undervejs, bevæger deres sange sig vidt omkring. Men de når dog altid at vende tilbage til udgangspunktet: 60'ernes popmusik. Og det er ikke mindst på grund af et gammelt orgel, der lægger en fin bund under en Rickenbacker bass og både en akustisk og elektrisk guitar.

Jan Poulsen

How Do I - Kvintetten udsender deres anden LP senere på året. Foto: Peter Mark/MIR

CABAZZ

SÅVEL I USA som i Europa har fusionsjazzen stadig sine tilhængere og udløvere. I Danmark forvaltes traditionen f.eks. af gruppen Bagdad Dagblad, og i Sverige findes kvintetten Cabazz, som i forbindelse med Copenhagen Music Seminar kan opleves på spillestedet Grock fredag den 31. august.

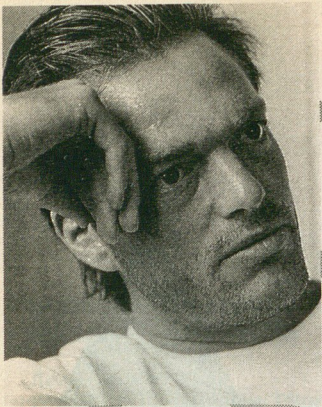
Cabazz blev dannet i '78 af keyboardspilleren Anders Forberg, hvis spil på pladen Chinese Garden fra '87 røber stor inspiration fra det spil, det i hænderne på instrumentkollegaen Adam Holzman, præger Miles Davis' musik. At det ikke udelukkende er hårdtslående New Yorker-fusion søger sax-

ofonisten Per Westerlund for, idet hans tone har dette udefinerbare nordiske og lyriske præg, der karakteriserer andre fine saxofonister på disse breddegrader.

Alle musikerne i Cabazz spiller i andre sammenhænge, sådan som f.eks. trommeslageren Morgan Ågren, der svinger stikkerne i Fläskkvartetten.

Cabazz har ry for en dynamisk og udadvendt liveoptræden, der med sit ofte rockbaserede udtryk har gode muligheder for også at finde tilhængere på denne side af Øresund.

Jens Rasmussen

DEN SKANDINAVISKE BØLGE

ROCKBRANCHEN SNAKKER OM den skandinaviske bølge, men hvor er den skyllet op? Bliver nordisk rock et hit eller ender det som vraggods? Peter Yngen fra Mistlur i Sverige og Michael Ritto fra Medley i Danmark giver deres bud.

Af Henrik Føhn

DE SIDSTE 2-3 år har Peter og Ulven spøgt i den nordiske pladebranche. Mange bands var ifølge rygter tæt på at slrive kontrakt med udenlandske selskaber og få et internationalt gennembrud. Men den skandinaviske bølge er stadig kun skvulp i vandkanten af internationale oceaner.

– Jeg tror på den Skandinaviske bølge, siger Peter Yngen fra Mistlur, der blandt andet har lanceret Sandmen, Imperiet, Leather Nun og Leila K i det store udland.

– Der findes en stor talentmasse i Skandinavien, og de internationale selskaber er ved at opdage det. Samtidig er teknikken og producerne i Skandinavien blevet bedre og har fået international standard, siger han.

MICHAEL RITTO FRA Medley tror til gengæld ikke på begrebet den skandinaviske bølge. Han har lanceret Laid Back og DAD i udlandet, førstnævnte med rimelig succes i midten af 80'erne.

– Det med bølgen er noget pjat, men indefor de sidste 6-7 år har vi fået mere lydhørhed via ABBA, Europe, Laid Back, og A-ha. Vi bliver ikke afvist ved indgangen som for 10 år siden.

Hvis der er en skandinavisk bølge, hvad skylder den så op på de udenlandske A&R mænds skriveborde? Lyder det skandinavisk eller er suset i konkylion internationalt?

– Vi skelner ikke imellem, hvad der lyder dansk og hvad der lyder internationalt, siger Michael Ritto.

– Når Hanne Boel sælger 150.000 plader i Danmark, så er det vel dansk, selvom hun synger på engelsk. Jeg tror, at den danske musikscene er langt mere differentieret i dag end for nogle år siden.

MEDLEYS NYE SKUD på stammen er deres dance-label, Soulpower, ledet af de to DJ's Cutfather og Soulshock.

– Det er jo ikke særlig dansk, men ikke desto mindre taler man i USA om en ny skandinavisk dance-scene, selvom de stjæler med arme og ben fra James Brown. Hvad er så dansk? Jeg tror inspirationen og musikken er global, siger Michael Ritto.

Peter Yngen skelner heller ikke så skarpt mellem den internationale lyd og den lokale. Hvis et band falder i det amerikanske publikums smag, så går det også i Skandinavien, mener han.

– USA sidder på 50% af verdensmarkedet indenfor rock. Hvad der går godt der, går også godt i resten af verden, siger han, hvilket er årsagen til, at han satser mere på USA end for eksempel England.

– USA ligner os mere kulturelt end England og Frankrig, mener han.

– VI LEVER I en velstående del af verden. De unge hos os har lært engelsk i skolen, har flere penge og en stabil baggrund. Det gør dem i stand til at koncentrere sig om musikken på en anden måde end unge mange andre steder.

Michael Ritto - Den nye generation er langt mere internationalt indstillet, siger pladeselskabsmanden fra Medley Records. Foto: Søren Hartvig

Et synspunkt Michael Ritto kan tilslutte sig:

– Selve håndværket og bevidstheden om sound er kommet gennem denne generation ved at kigge ud over verden og tro på sig selv. DAD og Soulpower-drengene er fuldstændig uimponerede. Selvom de sidder her i Valby, forekommer det dem ikke umuligt at erobre USA. Hvis det kan blive et hit i USA skal det sgu' også kunne blive et hit i Danmark.

– Samtidig er de unges udtryk meget mere engelsk og amerikansk præget. Generationen før var meget dansk, mens den nye generation er mere international på mange måder.

Men hvis de skandinaviske bands lyder som alle andre, drukner de så ikke i den internationale konkurrence?

– Det vi måske adskiller os fra resten af verden på er vores melodier, siger Michael Ritto.

– Vi har højskolesangbogen, og melodierne er vigtige for os. Faktisk er vi mere melodi end groove, men hvis du kan kombinere de to ting, så sker der noget. Selvfølgelig kan danskerne ikke tage patent på at have opfundet melodien, men du må jo ikke glemme, at det hele starter med *song-writing*. Du kan lave mange ting kunstigt, som for eksempel frisurer og studiemusikere, men gode sange skal skabes.

MEDLEY FORSØGTE I starten af firserne med bandet Defilm at udforme salgssikre, iørefaldende og gode sange i studiet. Men en produktionsomkostning på over 800.000.- kr. blev slet ikke modsvaret af publikums pladekøb på ca. 10.000 eksemplarer, og Defilm viste sig som et godt eksempel på, hvor svært det kan være at lancere et band uden særlig live-fering. I alle tilfælde til et dansk rock-publikum.

– Måltrettede og meget poppede projekter er aldrig gået for os. Det drejer sig om at lave gode plader, derfor er vi vendt tilbage til at lave det, vi selv synes er fedt, fortæller Michael Ritto.

Også Mistlur tror på den personlige smag som et barometer for, hvad der kan slå an.

– Man kan kun sælge på sin smag, siger Peter Yngen. – Jeg har et net af pladefolk i USA som kender min smag og deler den. Dem arbejder jeg med og satser på. Det duer ikke at sælge sit band på løfter om rejser til Hawaii. Det drejer sig om A&R-mandens smag.

MISTLUR SÆLGER FORTRINSVIS sine bands til udlandet via demobånd og henter på den måde penge hjem til den endelige produktion. En arbejdsform som Medley også har prøvet, men med mindre held.

– Vi spredte DAD-bånd til alle i USA, men selv det næsten færdigmixede grundbånd til LP'en ville ingen have. Så sagde vi "rend os i røven" og lavede det hele selv. De samme folk, som kunne have fået bandet for en spegepølsemad få måneder tidligere, var nu oppe med tonsvis af dollars. DAD har nu solgt 450.000 LP'er world-wide, heraf 200.000 i USA. Det er ikke noget mega-hit, men en god base for det næste album, oplyser Michael Ritto.

Både Yngen og Ritto mener, at pladeselskabet skal have en god base i hjemlandet, før det kaster sig ud i eksport af rockmusik. Kunstnerne skal have vist sig levedygtige hjemme. Alligevel satser begge selskaber også på forholdsvis ukendte navne. Mistlur vil udsende danske How Do I via deres danske datterselskab Garden, mens Medley på tredje år arbejder på flere internationale projekter.

NÅR ET BAND bliver eksporteret, står det ikke alene i den store verden. Det har stadig kontrakt med det lokale pladeselskab, der formidler kontakten videre til den udenlandske samarbejdspartner.

– Bandet får større kunstnerisk frihed. De er ansvarlige overfor mig og jeg er ansvarlig overfor det udenlandske selskab, siger Peter Yngen.

Medley arbejder på samme måde.

– Mange mennesker tror, at når vi har solgt DAD til WEA, så har vi intet med dem at gøre, men det er en misforståelse. Vi laver en aftale med et udenlandsk selskab, der forpligter sig til markedsførings-, video-, og *toursupport*-budget. Vi får forskud på *royalty*, der sidenhen bliver modregnet i den *royalty* vi får af deres omsætning. Procentsatsen på *royalty* kan svinge fra 10-12% til 16-18% alt efter, hvor god en forhandlings-position man har. Vi har stadig den daglige kontakt og det daglige arbejde med bandet, slutter Michael Ritto.

Rockbranchen venter på en ny bølge. Og det er op til de skandinaviske pladeselskaber at overbevise verden om deres lokale talenters fortræffelighed. En stor udfordring på et marked styret af uforudsigelige trends.

ROCK POWER

23/08	WHITESNAKE, AEROSMITH, DIO M.F.L.	BERLIN	495.-
01/09	DAVID BOWIE, MIDNIGHT OIL, PIXIES, M.F.L.	HAMBORG	475.-
01/02/09	GARY MOORE, SIMPLE MINDS, TINA TURNER, M.F.L.	LÜNEBURG	650.-
26/09	TOTO	VALBY	525.-
04/10	BILLY JOEL	HANNOVER	475.-
28/10	DEPECHE MODE	HAMBORG	425.-

TURE UNDER FORBEREDELSE: BRUCE SPRINGSTEEN, BILLY IDOL, FLEETWOOD MAC
M.F.L. RET TIL ÆNDRINGER FORBEHOLDSES. OPLYSNING + TILMELDING, TLF: 75 18 12 18

Vinyl·Lyd er de bedste

Kig ned og lad os få en musiksnak hos

inyl·Lyd

Nørrebrogade 150
2200 København N.
31 83 43 92

TLF. 33 15 24 02
KLOSTERSTRÆDE 22
1159 KØBENHAVN K
**KØB, SALG, BYTTE,
LEJE, LEASING
OG FINANSIERING**

SKY HIGH

CD, LP, MC

PL 8016
S-791 93 FALUN
TEL +46 23 313 13
FAX +46 23 314 26

Det frie Gymnasium

WOYZECK - BLUES - PH - FREUD & WOODY ALLEN.

**GYMNASIET MED KREATIVITET, FANTASI OG
SKOLEDEMOKRATI.**

TEATERFAG OG DRAMATIK

MUSIK

PSYKOLOGI

MEDIEFAG

DESIGNFAG/BILLEDKUNST

Kronprinsesse Sofies Vej 35 A
2000 Frederiksberg
Tlf. 31 10 77 11

Ring eller skriv efter pjeces.

THE SCANDINAVIAN DISC JOCKEY POOL

OFFERS:

EXCLUSIVE: DJ PROMOTION MATERIAL

EXCLUSIVE: DANISH DANCE CHARTS

EXCLUSIVE: DJ & CLUB NEWS

EXCLUSIVE: SCANDINAVIA'S ONLY DJ
ONLY RE-MIX SERVICE (In a
sensational monthly double
record (Swe-Mix) pack.)

EXCLUSIVE: DJ RECORD PRESSINGS

EXCLUSIVE: SPECIAL OFFERS

AND MUCH MUCH MORE !!

IF YOU AREN'T MEMBER - YOU ARE MISSING OUT

FOR FULL DETAILS CALL

74 - 53 07 04

TODAY

Åbenråvej 14
2. sal
6100 Haderslev
Danmark

EDITION JONAS[®] MUSIKFORLAG

Nyt - Nyhed

Børnesangbogen:
*Syng, spille & dans
børnesange*

kr. 79,50

PROFESSIONEL PRODUKTION

- nodesats
- nodebøger
- komponistopgaver
- lydspots
- musik til film,
video, teater
- grafik

EDITION JONAS[®]

MUSIKFORLAG

Storkens Kvarter 36
4180 Sorø
Tlf.: 53 63 41 66
Fax: 53 63 54 84
DK

SEX BEAT RECORDS

HARDCORE-TECHNO-ROCK-METAL-SUBPOP-PUNK

Special import/Collectors records

Misfits-Cramps-Metallica-GNR-Front 242-Cure-
DK-Hard Ons-Depeche Mode-Skinny Puppy-Prince-
Mudhoney-Joy Division-Soundgarden-U2-Fugazi-
Radio Birdman-Erasure-DRI-Bowie-Quireboys-DI-
Skid Row-DOA-Butthole Surfers-Cult-Boghandle..

**POSTORDRE OVERALT REKVIRER LISTE/KATALOG
STUDIESTRÆDE 18 1455 K.K. PH/FAX+45 33128292**

33 128292

Jan Pemann Foto: Graae & Bangsbo